Анакреонтови

I

Крута исках да въспѣя
Симеона и Асеня
нашитѣ царитѣ юнаци,
пѣсната ми тамбуричка
все ми дрънка за любичка
аз отидих я прѣправих
нови жилове и турих
на я стегнах, нагласих я
да попѣя, да раскажа
за нашего Крали Марка.
Пѣснинка ми тамбуринка
~~и на ново~~ подновена нагласена
пѣй и слави пак любичка.
прощавайте о юнаци
ако моята тамбуричка
пѣй и дрънка за любичка.

II

природата подарила
с' рога твърди биковетѣ
и коньетѣ с' звънни копита
всетѣ зайци с' бързи нозѣ
лъвовитѣ с' ^{2}гърло ^{1}страшно
а птицитѣ как да хвъркат
и рибитѣ как да плават
на мъжетѣ дух и сила
за жената не остало
нито една от тѣз дарби
взела броня, бойни копия
що им подари природата?
тя ѝ хубост подарила
с' тѣзи дарба тя жената
всѣкий пожар и всѣкий огън
всесвободно да повали

Безгрижност.

Не учи ме законитѣ
на вѣчнитѣ умрази
що ми думи безполезни
и софизми пусти празни.
По-добрѣ ти, научи ме
как да пия сокъ сладкий
благодатний на лоза
да играя да с' шегувам
с' златокъдрата Китрида
я погледай как тѣз къдри
вече сѣдина ги сѣдичава…
прѣсти момче моят разум
носи вода, давай вино.
скоро, скоро покривало
върху мене ти ще мѣтнеш
а у студения над гроба
и прѣстанѣ се останечи

Срѣди нощь полунощи
когат' [illegible] на небето,
ранцата отскочила
вече на двѣ на три хопрали
(квачка)
и кокошката с' пилцитѣ си
на към запад прѣвалила,
всички хора по земята
въ' сън ^{2}спокойно ^{1}почиваха
от трудове уморени
клечи само наш' Любимко
крадишката се промъква
на вратата ми почуква
г) и от съни ме сладък стрѣска.
|| — Кой там хлопа, аз попитах
— Аз Любимко, — отвори ми
и не бой се аз съм дѣте;
на небето няма мѣсец
въ' тъмнината съм залутал
и изгубил съм се от пѫтя,
загубен съм, цѣл съм мокър.
На такива мили думи
съжалѣ ми, домилѣ ми
за чуждинеца малешка
и запалвам фенеръ
на отварям що да видя
малко момче и крилато
с' лък въ' рѫцѣ и тул на рамо,
при огнището заведохам
и въ' рѫцѣтѣ си затоплях
и изсебли му рѫчички
от покри му дълги къдри
цѣдъх всяка нощна влага
но едвам се позагрѣя
стой сега да видим каза
^{2}здрава ли е, ^{1}цѣла ли е
тетивата ми на лѫкът
не е ли се развалила
от туй влажно нощно врѣме.
Опна лѫкът, стрѣля та ме
със стрѣлата си прониза
сякаш овод с' остро жило
на подкожия и изсмѣ се,
„Домакине" ми повика,
^{2}весели се, ^{1}доволен съм
лѫкът ми цѣл и справен
още твърд, вѣрно бие,
въз раната и боли те (и боли ми?)